

Morirem matant!

L'italià Antonio Scurati parla de la gran guerra contemporània: tenir fills. En Josep Lambies esmola les armes

Antonio Scurati és un escriptor amb fantasies legionàries, un soldat romà que du americanes de fil, o bé un fugitiu de l'antièpica burgesa. Trieu el que més us agradi, però poseu-li el casc marcial. El seu primer llibre es titulava *Il rumore sordo della battaglia*. El segon, *Guerra*. Com a bon napolità, la filosofia de la gambera sempre ha estat del seu interès. Ara acaba de publicar la seva epopeia més enginyosa. Es titula *El padre infiel*, i tracta de la fatalitat espartana de ser mascle en el segle XXI. "Ho hem convertit en una heroïcitat contranatural", assegura, fent baixar el polze i l'índex pel contorn de la perilla.

La idea era explicar un fet tan ordinari com el de ser pare avui com si estigués dissenyant una estratègia militar. "Quan portes un nen a l'escola bressol et sents com Enees sortint de Troia en flames, amb el pare a les esquenes", explica. Com també explica que la nit en què

la seva dona es va posar de part ell va seguir l'exemple d'aquell general de Tolstoi, de *Guerra i pau*, que s'endormiscava mentre les seves tropes es preparaven per a la batalla de l'endemà. "Abans els homes perpetuàvem el nostre nom convertint-nos en herois de guerra –reflexiona–. Ara el perpetuem tenint fills. Per això ens preocupem tant per com els eduquem".

El protagonista de la novel·la es diu Glauco, que és el nom del seu personatge preferit dins de *La Ilíada*. "És el que diu que com que som mortals hem de lluitar –diu Scurati–. I sí, morirem matant!". Però el Glauco d'*El padre infiel* no té res a veure amb els exèrcits aqueus. Ell viu a Milà, és xef de cuina i tot i que s'estima la seva filla té unes apetències sexuals adúlteres de nivell avançat. Primera, perquè de la dona, des que va ser mare, només n'ha vist la nuca. Segona, perquè sosté que els mascles van ser fets per

fecundar, no per passar-se el dia donant farinetes. "En tot cas, se'ns requeria per anar de caça", continua.

Als països escandinaus, Karl Ove Knausgard ha estat predicant la mateixa doctrina que Scurati. Al segon volum de la sèrie autobiogràfica *La meva lluita* relatava com de ridícul es

“
Quan portes el nen a l'escola bressol et sents com Enees sortint de Troia

veia empenyent un cotxet ple de baves en un bar familiar (i bio) d'Estocolm, envoltat de tants altres pares recents, orgullosos d'estar-se el dia fent festetes vocàliques i canviant bolquers. "Hem fet un cop de timó en la línia evolutiva –continua Scurati–, i hem burlat les

nostres funcions instintives pel bé de la societat". Després d'una fal·locràcia que ha durat mil·lennis, al *pater familiae* de torn li han esguerrat la festa.

Aquest és un llibre de corrents divagadors, tan tràgic com desenfadat. "M'ho he pres com una confessió personal –admet–. Diria que és una sàtira que entoma el rastre de les *Confessions* de Sant Agustí o el *Diari d'un seductor* de Kierkegaard". I, tot i la comèdia grega, té una cadència funesta. A la novel·la precedent, *La seconda mezzanotte*, ens en va explicar una de dimensions apocalíptiques, ambientada a la Itàlia del 2092, un futur llunyà en aparença, que serà el món, ja no dels nostres fills, però sí dels seus fills, i encara més dels seus néts. I si la profecia de Scurati es compleix, ells sí que necessitaran un casc marcial per sobreviure.

El padre infiel Libros del Asteroido. 234 pàg. 19,95 €.